

Országgyűlési képviselő

Iromány száma: **I/12885.**

Benyújtás dátuma: **2020-09-16 08:54**

Parlex azonosító: **1DB139AO0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Benyújtó: **Ander Balázs (Jobbik)**

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény 7. cikk (2) bekezdése és az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II. 24.) OGY határozat 121. §-a alapján interpellációt kívánok benyújtani.

Az interpelláció címzettje: **Gulyás Gergely, Miniszterelnökséget vezető miniszter**

Az interpelláció címe: **"Innen menekülni kell?"**

Tisztelt Miniszter Úr!

Önöknek volt bő 10 évük és kétharmaduk ahhoz, hogy bizonyítsanak. Bizonyítsanak egy olyan kemény terepen is, mint amilyen Borsod megye, és főként annak halmozottan hátrányos helyzetűvé nyomorodott perifériái.

Egy 2015-ös interjúban a borsodi cigányvajda, Lakatos Attila egyértelműen a Taktaköz falvait nevezte meg azon vidékként, ahol a legtöbb gondal találkozhatunk. Azóta eltelt újabb öt év. Az elmúlt időszakban – a Jobbik képviselőihez hasonlóan - valószínűleg többet beszélgettem az ott élő emberekkel a valós problémáikról, mint az Amerikából hazahívott, munka- és élettapasztalattal nem nagyon rendelkező ottani kormánypárti jelölt.

Volt olyan helybéli, aki kertelés nélkül kijelentette: „Innen menekülni kell.”

A világból való kiesettség érzése tényleg mellbevágó. A Taktakenéz és Taktaharkány közötti útnak nevezett valamihez pedig tényleg jobb, ha helikoptert, nem pedig autót használnak a tekintetes narancsos urak. Az elmúlt évtizedekben a lakosság teljesen kicserélődött, a településeken a cigányság többségbe került. Rengeteg a széthordott, romos ház, tapintható a szegénység. A végrehajtói maffia itt is tarol. Persze a szocpolcsalásokról elhíresült településen akad néhány kacsalábon forgó rezidencia is.

De nem csak a falbontásos módszerrel minap kirabolni szándékozott kisbolt, nem csupán a közlekedési táblán látható matrica (ez nem alumínium!), nem kizárólag a reménytelen leszakadást lehelő lepusztult házak fémjelzik a Taktaközt sem. Sokan hajnali háromkor kelnek, hogy Budapestre járjanak építkezéseken állványozni, mert a családot el kell tartani. És pislákoló reménysugárként ott van a most már nyugdíjas, de 14 éves kora óta keményen dolgozó, mélyen

hívó, öreg cigányember is, aki büszkén mutatta gondosan rendben tartott portáját, gondozott konyhakertjét, s örömmel beszélt a tisztességben felnevelt gyermekeiről. És ott van még az néhány, az ősök földjéhez konok fanatizmussal ragaszkodó kisgazda is, aki szánt-vet, s állatot tart. Valamint mindazok, akik mezőőrként, pedagógusként, becsületes munkásként (ha kell, akkor napszámot vállalva vagy közmunkásként dolgozva), de mind azért küzdenek, hogy a magára hagyott Taktaköznek is legyen még jövője.

Mi velük, nem pedig az embereket ikszelni terelő, fenyegetéssel, ígéretéssel, megcímkezett csomagokkal az elvárt szavazatmennyiséget leszállító uzsorásokkal és bűnözőkkel akarunk szövetséget kötni. A kormánypárti jelölt édesanyja a közpénzmilliárdokból gyarapodó Mészáros Lőrinc egyik legfontosabb cégének vezérigazgatója.

Mit gondolnak, a túlárzott állami projekteken keresztül a NERsevik oligarchákhoz ömlesztett irdatlan pénzmennyiség nem hiányzik az ilyen válságrégiókból?

Luxuszachtozás és százmilliós perzsaszőnyegek vagy a haldokló vidék megmentése?